

MELENGETŐ érzés

Írta: **María Marta Molina de Monterroso**
(Igaz történet alapján)

„...én szeretetem karjaiba vonlak téged”
(Tan és szövetségek 6:20).

Gyönyörű, tiszta reggel volt San José Pinulában, ebben a Guatemalaváros melletti kisvárosban. „Alig várom már!” – mondta Carlos a húgának. Eljött a keresztelője napja! Miután a családja megérkezett a gyülekezeti házba, Carlos és Apa fehér ruhába öltözött. Carlos először egy kicsit izgult, de Apa fogta a kezét, miközben lementek a keresztelőmedencébe vezető lépcsőkön, és már nem is izgult annyira. Amikor Carlos feljött a vízből, széles mosoly ült az arcán.

Carlos és Apa átöltöztek száraz ruhába, aztán Apa, Carlos nagybácsijai és Nagypapa rátették a kezüket Carlos fejére. Az Utolsó Napi Szentek Jézus Krisztus Egyháza tagjává konfirmálták őt. Carlos hallotta, ahogy Apa ezt mondja: „Fogadd be a Szentlelket!”

„Annyira boldog vagyok!” – mondta, majd szorosan átölelte Apát.

„Emlékezz a ma tett ígéreteidre! – mondta Apa. – Ha így teszel, a Szentlélek mindig veled lehet. Soha nem leszel igazán egyedül.”

Hónapokkal később egy reggelen Carlos sírva ébredt. Nagyon fáj a hasa. „Anya! – kiabálta Carlos az ágyából. – Nagyon fáj a pocakom!”

Egyre rosszabbul és rosszabbul lett a hasa. Járnai sem tudott. Apa adott Carlosnak egy papsági áldást, majd Anyával elvitték őt az orvoshoz.

Az orvos azt mondta, hogy Carlosnak azonnal műtétre van szüksége. Ijesztőn hangzott.

„Egy különleges szobába viszünk a műtéthez – mondta az orvos. – Nem érzel majd semmit, mert aludni fogsz. A szüleid kint várnak majd rád, rögtön az ajtó előtt.”

Carlos még jobban megijedt. Miért nem lehetnek ott a szobában a szülei is? Nem tudta abbahagyni a sírást.

Anya lágyan beszélt hozzá. „Hogyan segíthetünk, hogy jobban érezd magad?” – kérdezte.

„Tudom, mit tehetünk – mondta Carlos. – Kérlek, énekelj el velem el az Isten gyermeke vagyokot, aztán mondjunk még egy imát!”

Miközben csendesen énekeltek, Carlos visszaemlékezett arra, amikor a keresztelőjén énekeltek ezt az éneket. Amikor pedig imádkoztak, arra gondolt, amit Apa mondott neki a keresztelése napján: „A Szentlélek mindig veled lehet. Soha nem leszel igazán egyedül.”

Carlos még mindig meg volt ijedve, amikor az ápolók bevitték a műtőbe. Nem látta az orvosok és az ápolók arcát, mert maszkot viseltek. De amikor belenézett a szemükbe, tudta, hogy ők a barátai és gondját viselik majd.

A műtét után az orvosok azt mondták, hogy Carlosnak pihennie kell. Még mindig fáradt volt és érzékeny, de a hasa már sokkal kevésbé fáj. Már nem kellett sírnia. Tudta, hogy meg fog gyógyulni.

„Éreztem valamit a szívemben – mondta Carlos Anyának és Apának -: egy melegengető érzést.”

„Ez az egyik módja annak, ahogy érezzük a Szentlelket” – mondta Anya.

Carlos bólintott. Boldog volt, hogy vele van a Szentlélek ajándéka. A Szentléleknek köszönhetően soha nem lesz igazán egyedül. ●

A szerző Guatemalában, Guatemalavárosban él.

